

V ě c: I. B. a A. St. proti župnímu úřadu v Turč. Sv. Martině stran zajištění bytu.

V ý r o k: Stížnost Aloisa St. se zamítá dílem jako bezdůvodná, dílem jako nepřipustná; ke stížnosti Irmy B. se nař. rozhodnutí zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 21. srpna 1923 zajistil okresní úřad v Ž. na zákl. § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. v domě st-lky v Ž. č. — byt, který byl obýván 19. srpna 1922 železničním zaměstnancem J. Z. a uprázdnil se služebním přeložením zaměstnance toho do obce jiné, pro žel. zaměstnance F. B.

Nař. rozhodnutím odmítl župní úřad v Turč. Sv. M. odvolání A. St. jako nepřipustné poukazem na rozhodnutí nss-u z 28. února 1923 č. 2315, stížnost I. B. pak zamítl jako bezdůvodnou. — — —

Rozhoduje o stížnosti byl nss veden těmito úvahami:

Žal. úřad zamítl stížnost podanou nájemníkem A. St. pro nedostatek legitimace k podání stížnosti. Ačkoli odůvodnění výroku toho je ne-
správné potud, pokud se žal. úřad dovolává po této stránce zdejšího roz-
hodnutí z 28. února 1923 č. 2315, jímž bylo jen vysloveno, že s t á t n í
neb železniční zaměstnanec, pro kterého se zajišťuje byt, nemá, i když
jsou dány podmínky pro zajištění bytu, nároku na zajištění to, jest přece
výrok žal. úřadu ve shodě se zákonem. Neboť z ustanovení § 13 zák.
z 11. července 1923 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb.
je patrné, že osoba, s kterou uzavřel majitel domu nájemní smlouvu
o bytu, stran něhož později bylo provedeno řízení k zajištění podle cit.
zák., není stranou v tomto řízení, neboť v řízení správním může býti
stranou jen ten, jehož práva, nároky nebo povinnosti mají býti v řízení
tom autoratativně určeny, aneb ten, jehož právního zájmu zákonem chrá-
něného se rozhodnutí správního úřadu dotýká. Práv, jež přísluší z ná-
jemní smlouvy o byt nájemníku vůči majiteli domu, se však zajišťovací
opatření dle § 13 zák. č. 225/22 a č. 87/23 upravené nikterak nedotýká.

A. St., jemuž majitelka domu dle svého tvrzení byt, o jehož zajištění
jde, pronajala, jest jediné v soukromoprávním poměru k majitelce domu,
není však stranou v řízení o zajištění téhož bytu dle § 13 cit. zák.

Stížnost A. St. jeví se tudíž bezdůvodnou, pokud směřuje proti ode-
pření legitimace k stížnosti o řízení správním a nepřipustnou dle §§ 2 a 5
zák. o ss, pokud běže v odpor nař. rozhodnutí ve věci samé.

O stížnosti I. B. uvážil nss pak toto: — — —

Č. 3677.

By t o v á p é č e: Okolnost, že vlastník domu bude určitých místností
snad v budoucnosti potřebovati, nevylučuje udělení příkazu k jich pro-
najetí podle § 2 zák. č. 225/1922 a 87/1923.

(Nález ze dne 30. května 1924 č. 9361).

V ě c: A. S. v B. proti zemské správě politické v Praze stran příkazu
k pronajmutí bytu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem z 11. září 1923 vybídla politická expositura v B. na zákl. § 2 zák. z 11. července 1922 č. 225 ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. st-lku, aby byt ve svém domě v B., který se uprázdnil vystěhováním dosavadního nájemníka, do 14 dnů pronajala.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání, ježto jsou zde zákonné předpoklady § 2 cit. zák.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou neshledal nss důvodnou. —

Vytýká, že příkaz k pronajetí bytu jest proto nezákonný, že st-lka bytu nutně potřebuje pro sebe. Námitku tu opírá st-lka o tvrzení, že její syn se ujme po vypršení nynějšího pachtovního poměru v březnu 1923 hospodaření na statku, bude se pravděpodobně ženiti, ona pak že bude nutně potřebovati výměnkářské světnice pro sebe.

Námitku tu neshledal nss důvodnou. § 2, odst. 4 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 Sb. stanoví, že předpis předchozích prvních dvou odstavců se nevztahuje na místnosti, kterých vlastník domu potřebuje nutně pro sebe nebo pro své zaměstnance.

Stanoví-li zákon, že nelze vlastníku domu ukládati pronajetí místnosti, již sám pro sebe potřebuje, míní tím zajisté, že potřeba ona musí zde býti v době, kdy se úřadem dává příkaz k pronajetí neobydlených a nepronajatých, k obývání se hodících místností. Nemůže majitele domu zbaviti uložené mu povinnosti zajisté ta okolnost, že vlastník místností těch potřebovati bude snad v budoucnosti.

St-lka netvrdí, že již nyní onoho bytu nutně potřebuje pro sebe nebo své zaměstnance, ke kterým syn společnou domácnost s matkou sdílející zajisté nepatří, nýbrž namítá toliko, že ona v budoucnosti, až syn převezme hospodaření na statku a až se syn, — neurčito kdy —, ožení a založí si samostatnou domácnost, bude místností těch potřebovati pro sebe jako bytu výměnkářského.

Okolnost ta však, jak shora uvedeno, nezbavuje st-lku povinností, jež jí ukládá § 2 cit. zák. . . .

Č. 3678.

Š k o l s t v í. — S t á t n í z a m ě s t n a n c i: I. * Státní profesor podléhající služební pragmatice z r. 1917, který dne 1. listopadu 1918 byl v činné službě a vyhovuje ostatním podmínkám zák. č. 457/19, má nárok na přiznání výhod tohoto zákona ke dni 1. října 1918, třebaš v době, kdy zákon nabyt účinnosti (7. srpna 1919), byl na dovolené s čekatelným. — II. * Státní učitel, podléhající služ. pragmatice z r. 1917, který byl dán na dovolenou s čekatelným, není po dobu této dovolené účasten zvýšení služného, které provedeno bylo v této době všeobecnou úpravou platů a k t i v n í c h ú ř e d n í k ů. — III. * Po dobu dovolené s čekatelným přísluší mu drahotní přídavky ve výměře stanovené pro pensisty (kviescenty), nikoliv ve výměře stanovené pro státní zaměstnance v činné službě.

(Nález ze dne 30. května 1924 č. 9600.)

V ě c: Ph. Dr. J. W. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. rada Dr. Kar. Hrdina) o započtení válečných půlletí, výměru požitků po čas dovolené s čekatelným a vrácení přeplatků.